

СУБОТА, 13 ВЕРЕСНЯ

Розділ перший

— Це вона?

— Не штовхайся! Я не бачу!

— А-у-у!

— Франце, заспокойся! Ти все зіпсуєш!

— Таксі під'їхало! Хутчій ховаймося!

П'ятнадцятирічна Іза та дванадцятирічний Олівер рвонули за ріг «піщаника».

— Поквапся-но, Гіацинто!

— Я лише причеплю Францові краватку-метелика! — сказала дев'ятирічна Гіацинта, чіпляючи своєму ба-сет-гаунду «метелика» на ошийник, перш ніж збігти сходами ганку й сховатися разом з Ізою та Олівером у кущах. Усі троє мали крихітні навушники, щоб підтримувати зв'язок. Вони позичили мікронавушники у свого сусіда, професійного екскурсовода — у того їх

була ціла дюжина, бо видавав туристам під час пішохідних екскурсій Нью-Йорком.

— Гаразд, Олівере, займи свій спостережний пост, — напучувала його Іза.

Олівер не квапився.

— Слід дотримуватися протоколу користування рацією «вокі-токі». А це означає, що спершу треба назватися, а ще сказати «кінець зв'язку», коли закінчиш. Інакше звідкіля ми знатимемо, чи ти вже договорила?

— У нас нема на це часу! — проказала Іза.

— Це — одне з чотирьох правил користування рацією, — зауважив Олівер. — Номер один: чистота звуку. Номер два...

— Чудово! — урвала його Іза. — Це — Іза. Олівере, займи своє місце. Кінець зв'язку. Ти задоволений?

Олівер нахмурився.

— Суто технічно ти не повинна продовжувати говорити після того, як сказала «кінець зв'язку».

— Ви вже скінчили обоє? — спитала Джессі. — Тітонька Пенні ось-ось приїде, а ви хочете все зіпсувати!

Олівер, вирішивши, що Іза безнадійна, оббіг «піщаник» і заскочив у дім через задні двері. Інші діти почули, як він підіймається сходами. За хвилину в їхніх навушниках загуділо.

— Це Олівер. Я на місці. Кінець зв'язку.

Високо на даху Джессі — Ізина сестра близнючка (чи двійня, щоб було за правилами) і семирічна Лейні визирали з-за даху, намагаючись розгледіти, що коїться внизу.

У навушниках почувся голос Джессі.

— Що відбувається?

Олівер гучно зітхнув.

— Хто-небудь має намір дотримуватися протоколу розмов по «вокі-токі»?

— Я маю, — озвався зі свого помешкання Орландо, їхній сусід із четвертого поверху і найкращий друг Джессі. — Зачекай-но, я ж спершу мав назвати своє ім'я?

— Не потурай йому, — мовила Джессі до Орландо. — Ми *знаємо* голоси одне одного. І не повинні називати себе *щоразу*!

— Г-г-гав! — озвався Франц. Він був ображений через те, що його залишили самого на ґанку, прив'язаного до поручня.

— Ет, це не вона, — сказала Іза, коли таксі проїхало повз будинок, не пригальмувавши. — Сподіваюсь, усе спрацює.

— Це ж Олівер...

Іза та Джессі голосно зітхнули.

— Це Олівер, — озвався їхній брат. — Ми сто разів обговорювали наш план. Навіть тисячу. І все має бути добре. Кінець зв'язку.

— Але ж ми лише тричі відрепетирували все від початку до кінця, — зауважила Гіацинта. — До того ж за останній прогін не встигли по часу.

— Усе буде добре, Гіацинто, — запевнила Іза сестру.

Гіацинта гризла від хвилювання нігті, Франц знову загавкав.

Був свіжий вересневий день — останній тиждень перед школою. Лише нещодавно вони повернулися з великої подорожі до Каліфорнії. Тітка Пенні, яка жила там і працювала в Акваріумі Монтерей-Бей, мала приїхати в Нью-Йорк у рамках партнерського проєкту-співпраці з Нью-Йоркським акваріумом у Брукліні. Вандербікери були в захваті, що тітка Пенні зупиниться в них і житиме з ними аж десять днів. Вони з нетерпінням чекали на неї, а Орlando сидів у своїй квартирі на верхньому поверсі «піщаника», чекаючи на сигнал.

— Як ти, Лейні? — спитала Іза, поки вони чекали на приїзд тітоньки Пенні. Лейні цілий тиждень чулася зле і сьогодні прокинулася з темними колами під очима. Іза спробувала було переконати її залишитися в ліжку, але Лейні нізащо не хотіла пропустити таку подію.

— Мені вже краще, — запевнила мала, коли ще одне таксі зупинилося на вулиці. Цього разу воно пригальмувало на повороті.

— Це вона! — верескнула Лейні.

— Ш-ш-ш, — зашикали на неї з навушників п'ять голосів.

— Йду вниз із кавою, — доповів Орlando.

Дверцята таксі відчинилися, і з авто показалася тітонька Пенні. Водій вийшов також, відкрив багажник і витяг звідти невеличку валізу на коліщатках. Тітка Пенні подякувала йому і поставила свій багаж на тротуар.

— Кава на місці, — доповів Орlando, і Вандербікери чули, як він важко дихає, підіймаючись до себе нагору.

— А-у-у... — знову завив Франц.

— Франце! — вигукнула тітонька Пенні, затакуючи свою валізу на сходинки. — Що ти тут робиш сам-один? А де Гіацинта?

Франц натягнув поводок, рвонувши у напрямку Гіацинти, тож вона, а ще Іза та Олівер впали на землю за кущем, щоб тітка Пенні їх не помітила.

— Ходімо ж бо, милий, — сказала тітонька Пенні, — пошукаймо Гіацинту.

Гіацинта глянула на Ізу широко розплющеними очима.

— Гадаю, вона не знайшла записку!

— Це Олівер... Ви про що — «вона не знайшла записку?» Кінець зв'язку.

Гіацинта з Ізою визирнули з-за куща. Звісно ж, тітка Пенні розв'язувала поводок, обплутаний довкола балюстради.

— Це Олівер. Що відбувається? Кінець зв'язку.

— Сподіваюся, Франц не зажував записку, — озвалася Джессі з даху.

— Він не міг її з'їсти, — сказала Гіацинта.. — Він же знає, яка вона важлива.

Іза з Олівером переглянулися, однак досить розсудливо вирішили не перечити Гіацинті. Її відданість Францові не мала меж, і вона не любила, коли інші сумнівалися в ньому.

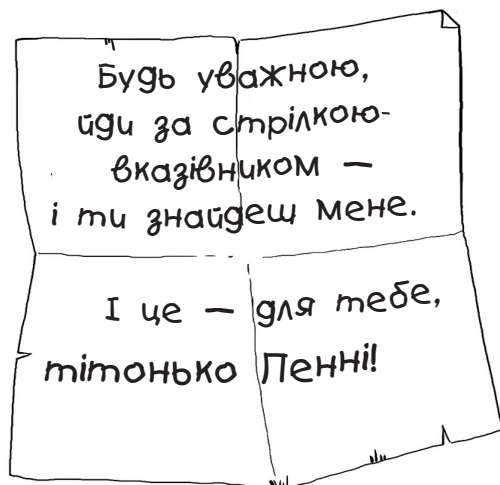
— Можливо, вона випала йому з поводка, — припустила Джессі.

Франц тим часом тягнув тітку Пенні сходами вниз. Іза з Гіацинтою в паніці дивилися одна на одну.

— Це Олівер. Якщо вона не знайде записку, то весь наш план піде шкереберть, — сказав Олівер. — Кінець зв'язку!

Перш ніж Іза або Гіацинта встигли щось відповісти, тітонька Пенні зненацька зупинилася.

— Зачекай-но, Франце, — сказала вона, піднімаючи щось із землі. Записка, либонь, злетіла з Францової

шиї іще до приїзду тітки Пенні. — Скидається на щось важливе.

Гіацинта визирнула з-за куща.

— Вона знайшла її!

Вони бачили, як тітка Пенні розгортає папірець, читає його і оглядається на «піщаник».

— Ну, Франце, тут якась загадка, — сказала тітонька Пенні, роззираючись довкола.

Та все ж Франц був налаштований знайти Гіацинту, яка, на жаль, була на протилежному боці від того, куди мала йти тітонька Пенні.

— Це Олівер. Нам слід задіяти Сценарій Номер Вісім, «Непередбачений випадок», хутчій! Кінець зв'язку, — озвався Олівер.

— Я щось не пам'ятаю, який то Сценарій Номер Вісім, — сказала Джессі. — Це ж не той із водяними кульками, ні?

— Це Номер П'ять, — устрям у розмову Орландо.

— Номер Вісім — це «Гармата з собачими ласощами», — сказала Лейні. — Я зроблю це!

Іза, Олівер і Гіацинта подивилися вгору на Лейні, яка сиділа на даху. Вона запихала пригорщу собачої їжі в трубку, припасовану до краю даху так, щоб їжа скочувалася вниз і стрімко падала на сходи перед «піщаником». Франц, чиї вуха були ідеально налаштовані до будь-яких звуків їжі, різко розвернувся і потягнув тітоньку Пенні знову до сходів.

— Що це з тобою? — спитала тітка Пенні. Вона звела очі вгору, але Лейні з Джессі вчасно сховалися. Поки Франц втягував носом запах собачої їжі, тітка Пенні помітила невелику табличку, що звисала з блискучої дверної ручки.

Іза з Гіацинтою виглянули з-за куща, дивлячись, як тітонька Пенні відчиняє двері й зазирає всередину.

— О, Боже! — почули вони її голос.

Франц, миттєво заковтнувши свою їжу, поплентався за тіткою Пенні.

Вони зайшли в «піщаник», і двері за ними зачинилися.

— Перший етап завершено, — мовила Іза.

Гіацинта витратила цілий тиждень, прикрашаючи хол, а Олівер попередньо прилаштував телефон Джессі так, що той знімав відео, яке одразу ж передавалося йому на планшет, а сам Олівер знімав реакцію тітки Пенні на Ізин мобільний, закріплений на підставці та ще й прив'язаний для надійності до гака, вбитого в стінку над книжковою полицкою. Пересвідчившись, що тітка Пенні увійшла, Олівер натиснув пальцем на зовнішню кнопку, що з'єднувала Ізин телефон, і приготувався фотографувати реакцію тітоньки Пенні.

— Вона вже це побачила? — спитала Гіацинта. — Їй сподобалося?

— Ш-ш-ш, — сказав Олівер, умить забувши про етикет «вокі-токі». — Просто зараз я намагаюся задіяти численні і дуже складні технічні пристрої.

— А хіба тобі не треба просто натиснути на кнопку спуску затвору? — спитала Джессі.

Олівер не відповів. Він пильно вдивлявся в екран телефона — у позначку «Відео» — і щойно тітонька

Пенні з'явилася на екрані, натиснув на віддалену кнопку спуску затвору, щоб відзняти тітчину реакцію.

— Це Олівер. Тітка Пенні зайшла у вестибюль достатньо піднесена. Кінець зв'язку.

— Ура!! — вигукнули Гіацинта з Лейні.

— Ізо та Гіацинто, займіть свій наступний пост.

Дівчата рвонули від садових воріт до «піщаника» і забігли сходами до спальні близнючок-двійнят, щоб мати доступ до пожежних сходів. Олівер тим часом спостерігав за тітонькою Пенні через свій планшет. Зовсім не дивина, що їй сподобався хол, тому що Гіацинта зі своїм другом Германом Гакслі витратили чимало зусиль, щоб прикрасити його. Вони зробили з білої пряжі в техніці макраме мотузки-«хмарки», що гірляндами звисали в холі зі стелі. До гірлянд були причеплені сотні паперових квітів, вирізаних із

тонкого паперу, які тріпотіли від найменшого повіву. На маленькому бічному столику у вестибюлі Орландо поставив велику чашку кави. А щоб у тітоньки Пенні не виникло жодних сумнівів, що це для неї, Олівер виготовив невеличку карточку — «на додачу до кави» (встановлену поруч із кавою).

Олівер знав: щойно вхідні двері відчиняться, легенький вітерець змусить квіти затанцювати, обгортковий папір зашелестить, і цей звук нагадуватиме шурхіт опалого листя. Гіацинта з Германом оповили гірляндами і сходи, але вже не з білої пряжі: вони зробили макраме зі смужок червоного, помаранчевого, жовтого, зеленого, синього та фіолетового кольорів і задрапірували ними все аж до сходового майданчика другого поверху, тож якщо ви підіймалися сходами, було таке враження, наче ви проходите під веселкою.

Олівер поглянув на кадр у своєму iPad.

— Це Олівер. А це що, свічки на бічному столикові? Кінець зв'язку.

— Ми з Лейні поставили їх там, — пояснила Гіацинта. — Тітонька Гарріган подарувала нам коробочку парфумованих свічок минулого тижня, і ми подумали, що так буде мило.

— Свічки, полишені без нагляду, супернебезпечні, — сказала Джессі. — Самі знаєте.